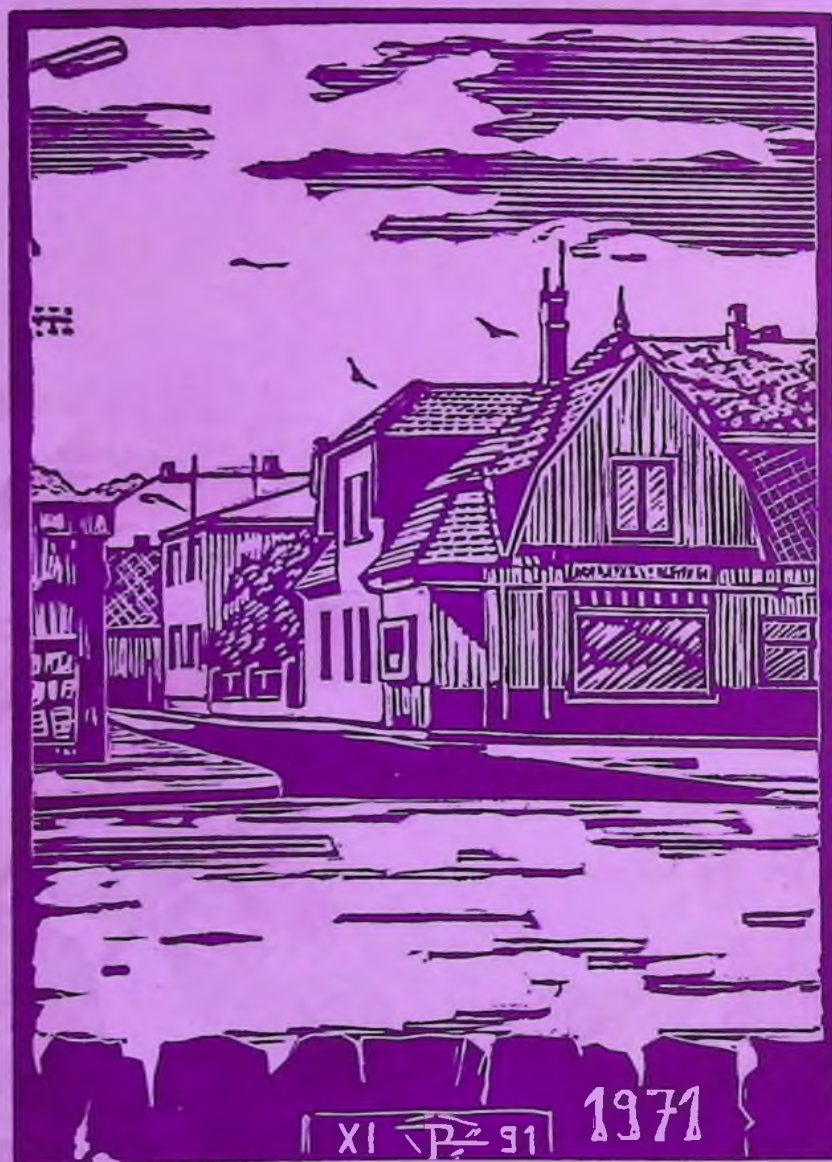

Pisnienka

TRAMPSKĀ LITERĀRĀNĪ ĒRŠORIS

číslo: 6 * 91

Ahoj psavci!

Osmnáctý ročník celostátní literární soutěže s trampskými náměty TRAPSAVEC 92 zaklepal na dveře. Příležitost opět dostávají všichni psavci, kteří dokáží vnímat přírodu, kteří se ji snaží pochopit a chránit.

Soutěžící /kategorie do 23 let a nad 23 let/ posílají devět nepodepsaných a ještě nikde nezveřejněných kopií svých prací. Autor pošle maximálně dva příspěvky a to: dvě básně nebo prózy, případně kombinaci. Novinkou je novela do rozsahu 30 stran strojopisu, ostatní rozsah je takto: tři strany A4. Příspěvky vložte do obálky s lístečkem, na kterém uvedete jméno, přezdívkou, adresu a rodné číslo. Dále v obálce bude korunová známka a pokud chcete vědět, zda vaše obálka došla na místo určení, i korespondenční lístek s vaší adresou.

UZÁVĚRKA SOUTĚŽE JE 28. ÚNORA 1992, ROZHODUJE RAZÍTKO NA OBÁLCE. Práce zasílejte na adresu: Věra Malátková, Tábořská 12, 560 02 Česká Třebová.

Všichni, kteří se do soutěže zapojí a splní soutěžní podmínky, budou pozváni na slavnostní oheň s vyhlášením výsledků, který vzplane 19. září.

Upozornění: organizátoři soutěže si dohodou autorská práva na jednotlivé příspěvky, pouze právo prvního uveřejnění prací ve sborníku soutěže a používání prací pro vlastní propagační účely Trapsavce.

Plno originálních nápadů a lehkou ruku při psaní

přeje

Teta Věra

UPOZORNĚNÍ ČTENÁŘŮM!!!

Písmenka budou vycházet i v příštím roce, ve stejném rozsahu a ZA STEJNOU CENU! Předplatné zasílejte na známou adresu /viz Trapsavec/ pokud možno co nejdříve, aby bylo možno určit náklad prvního čísla roku 1992. Současně se omlouváme za zpoždění čísla tohoto.

Kamarádka Jana Čuhlová se stala vítězkou soutěže Písmenek /povídka Vuřt/ a má tedy jejich předplatné pro tento rok zajištěno.

PŘEDJARÍ

Z černých kopců
kouřilo se jak z kávy,
skály s rohy skopců
si s oparem hrály.

S chladným cukrem sněhu
sladíme si svůj toulavý život,
Slunce vylévá se z mračných břehů
a my čekáme netrpělivě jara příchod.

PLÁNĚ

Jsme tu
jednou provždy a neodvolatelně
a mezi naším zrozením a smrtí
se táhnou pláně Času
po nichž uhání
mustangové Smysluplnosti.

Dá to práci
chytil jednoho do lasa
a zkrotit jej.
Naším lasem nechť je vůle
jeho smyčkou nechť je cit.

TAM U DÁLCE

Dusná letní noc
obracíš se na pelesti,
voláš Jitřenku o pomoc
a pod pokrývkou zatínáš přestí.

A zatím
někde v dálce hoří vatra
a jiskry se do noci probíjí,
duše tuláka po hvězdách šátrá.

A bláznivý holky
tančí tanec bez jména,
každá z nich je havraní žena
do vody zahodí z vlasů sponky.

A kytary mají hlas růže
a oheň má skleněný refrén,
ten, kdo chce, tak může
v med proměnit i hořký sten.

Oldřich Damborský - Roy

VELKÝ LOU

Připravili jsme ohniště a očima jsme viseli na Tlustým Jackovi, který ji opatrně rozvazoval. Dával si záležet. Vypadala zdravě a v pořádku. Uchopil ji oběma rukama, pateticky ji pozvednul a nesl k ohništi. Bude večeře! Jenže Tlustý Jack je odjakživa nešika, brnkl nohou o kámen, ona se mu vysmekla a už uháněla ze stráně dolů.

"Chyťte ji!" zařval Pelikán a vrhl se na svých dlouhých nohách vpřed.

"Nadběhni ji zprava!" křičel Krtek na Medvěda. Žába to vztáhla na sebe, vrhla se doprava a srazila Medvěda k zemi.

"Tak ti dě" zpražil ji Medvěd krásně rozvitou spisovnou českou větou.

"Hele, bere to víc doleva, Pelikáne, skoč po ní!" Pelikán skočil a... o vlásek ji minul, protože znovu změnila směr. Žába klusala rovnou dolů k potoku - nadběhne ji a počká si na ni.

Jenže naše večeře si to rozmyslela. Elegantně se odrazila od kamene, nádherným skokem překonala potok, přeskočila i Žabu a zmizela v kopřivách tak šikovně, že se žádná ani nepohla.

Tlustej Jack stále ještě stojí nahoře na stráni nechápavě zíral.

"Obklíčit kopřivové pole!" převzal velení Krtek. "Důkladně prohledat! Jinak jste bez večeře!" No já vlastně taky, dodal už pro sebe. Pomalu, krok za krokem jsme se prodírali kopřivami. Oparně, aby neutekla. Začalo se smrákat a pořád nic. Do zvolna přicházejícího šera se ozvaly podivné zvuky.

"Co je to?" Přiškrčeným hlasem se ptala Žába.

"To bude asi můj žaludek," zašeptal Tlustej Jack, který se konečně dopotácel dolů mezi nás.

"A to musí tak hlasitě?" teď už pevným hlasem vylítla Žába.

"Mám ji! Mám ji!" Krtek prudce vyrazil vpřed.

"Hurá, bude večeře!" Vrhli jsme se ke Krtekovi, který opatrně vstával. Jenže to co držel, nebyla ona.

"Prosím, tě..." divili jsme se.

"Já bych řekl, že ji máme," ozval se Tlustý Jack. Byla to skutečně ona. Opatrně jsme ji vynesli nahoru k ohništi. Beze slova jsme připravili všechny potřebné rekvizity: ešusy s vodou i bez, nůž, provaz, spínací špendlík, lékárničku, otvíráky na sodovky a konzervy, šroubovák, zápalky, kus chleba a dokonce se objevil i budík.

Slavnostně jsme do orosené trávy roztáhli ručník. Všichni jsme na ni hladově zírali. Chuděra, byla samá boule a modřina, celá nejistá a vyplašená. Krtek si opláchl ruce a pevně ji chytil. Medvěd pečlivě vybral vhodný nástroj. Pak se každému z nás dlouze podíval do očí.

Za následující skutek jsme cítili plnou zodpovědnost. Nikdo z nás nepromluvil. Medvěd se rozmáchl a několika zručnými pohyby otevřel naši poslední konzervu.

AŽ JEDNOU

Koníčku vraný, spočítej rány,
abys věděl, jak si tě tvůj kočí hleděl!

ZÁKONY TICHÁ

Ryba s Rybou nemluví,
proto nezná pomluvy.

STARONOVÁ PÍSNÍČKA

Víc než nás si hledí břicha,
proto z funkce nespíchá!

ZAPALTE OHNĚ

Zapalte ohně, tu jistotu v nás,
ten plamen, jež nadobro zhas.
Zapalte ohně, ty plameny volnosti
v lesích a ve skalách, v zemi rovnosti.
Zapalte ohně, to rojení jisker,
to svůdné blyštění bažantích per.
Zapalte ohně, ať shoří zloba,
jíž se tak honosí ta dnešní doba!

V OBJETÍ VÍRY

Tváře, oči, srdce i zchromlé prsty
pějí žalozpěvy v chrámu páně.
Ten ksicht, co tlemí se z obrazů
a krev v ráně, živí se tou/slepou vírou
jak kobytky na plodících polích.
Potlesk, smích!
Výborně, vy stádo obětovaných!

FILOZOFIE DAVU

Různým pravdám davy
podléhati baví.

PROKLETÍ KARBANU

"Dovolíte slečno - mohu si přisednout?" Dlouhé pěstěné řasy se jen kratičce pozvedly nad rozečtený módní časopis. "Prosím" - ušklíbla se bez velkého nadšení jejich majitelka.

Na protější sedačku čtyřsedadla osobáčku opouštějícího brněnské hlavní nádraží se sesunula zelená ošumělá postava mladého muže. Vlastně - spíš ještě kluka. Na jeho bradě vyráželo sice už pár nazrzlých vousů, ale ty chlapa bohužel nedělají, ačkoliv jejich nositel věřil v pravý opak. Dvojice studentek, sedící přes uličku, se potichu zachichotala a seskupila hlavy do rozpustilého chumlu.

Zatímco mladá kráska se zdála být plně zaměstnána studiem vyšších problémů dámské módy, pustil se nově příchozí do úpravy svého zevnějšku. Dolů se zelenou, od bláta a trávy notně ušmudlanou blůzou. Pod ní se skrývá košile stejné barvy /avšak čistá - aspoň relativně/ ozdobená domovenkou s modrobíle rohatou koulí. Správnému světákovu i k běžnému obleku nesmí chybět vázanka či třeba šátek - červený s bílými puntíky - hotový Ferda Mravenec. Džíny s odřenými koleny se přece jen minimálně liší od ještě nedávno moderních "plesnivek", že, a když se zablácené, kdysi černě nakrémované vojenské kanady zastrčí co nejhlouběji pod sedadlo, je efekt upravenosti dokonalý. Tedy ještě by to chtělo - ano, přičísnout. Hrome - co to je ve vlasech? Housenka!! Pryč s ní!! No a nyní - ovšem - je neodolatelný!

"Hele... slečno... to je dneska hezky, že jo?" - Ticho, pouze trapné ticho. Dlouhé, spuštěné řasy se ani nezachvěly. Má? Nemá? Ale co by - kdo se bojí, nesmí do ... - "Jak ta oblaka krásně plují nad tím... /doprčic - vždyť je tam jenom sklad šrotu/... nad tím... nad tím zákoutím. "Pubertáčky" za uličkou se zakuckaly. Husy - ještě ji vyplašej! "Taky se tak děsně nudíte?" - Zpod pěstěných řas vyrazily dva bajonety a s nimi ostré - "NE!" Huráá je vyhráno - promluvila! - "Hele slečno, znám tuťovou hru se sirkama, pojďte si ji zahrát, je to úplně triviál..." Jéé, hi hi hiií!!!" piští to smíchy od vedle. Holky si utírají slzy, mlátí rukama do kolen a hlavami křešou jedna o druhou. Módní časopis letí do otevřené tašky a dlouhé pěstěné řasy mizí v chodbičce.

"Teda, vy ste Mařeny!!" rozdurdil se zhrzený donchuan. "Tím svým hloupým hihotáním ste mi vodehnaly společnost!" - Holky se ještě chvíli dáví smíchy, pak se ta nohatější na moment uklidní a zakrouťí účastně očičkama: "Ale běž, ty strašidýlko zelený, vždyť pro tu si byl vzduch!" Strašidýlko už už dokončuje sání balónu vzduchu, kterým by rozdrčení těch dvou příslušnic drůbeže na prach bylo pouhou hračkou, když v tom ho ode dveří předběhne bodrý pozdrav: "Zdar a sílu! A - vidím, dámy se vesele baví - tak to má být! Ale copak, copak - mladíče, vždyť jsi rudý jak dělnický prapor. Mám poskytnout

první pomoc či poslední pomazání?" "Ejhle - průvodčí - a docela srandista, přece se tu neshodím našťvaným řevem, jak se mi nepovedlo sbalit holku," uvědomí si bleskurychle trampík a spolkně torpédo kleteb, připravené k odpálení. Fuj - to bylo hořký!

"Abyste věděli, sem průvodčí kruťák a nikomu nic nedaruju!" skřípe chrupem zaměstnanec drah a vytahuje ze zadní kapsy kalhot balíček karet. "Ani bych neřek", - myslí si náš donchuan - "vždyť nám ani nezkontroloval lístky a už se na nás vrhnul za mohutného potřásání rukama - a že von je taky starej tramp a kam že prej jedem a to nevadí, že necestujem společně, von nás musí seznámit. Byl jako tajfun, před kterým se nedá schovat, a tak vlastně nikomu nic jinýho nezbylo, než se představit a sesednout se ke společný zábavě. Děvčata se jmenovala Božena a Růžena no a "zelený strašidýlko se se hrdě přihlásilo k přezdívkě Mad /ale říká se to Med, jo/ - tak ho tedy takto nadále oslovujeme.

Průvodčí Kruťák /takhle přezdívká mu už zůstala/ se čile dal do organizování společné zábavy. Zatímco se mu při rozdávání karet ruce jen míhaly, pustil se do monologu. "Kdepak - když jede člověk ve vlaku sám, je to nuda k uzoufání. Není nad to si najít společnost. Jen se to nesmí nechat náhodě. Já osobně procházím vlak několikrát /!/ než se mi někdo zalíbí a sednu si k němu. Když jsem začínal vandrovat po vlastech českých, vždycky mi vrtalo hlavou, jak s lidma okolo navázat jednoduše známost." "Zvláště s děvčaty, vid'?" rýpla si Růža. "Ale to víš, že jo, ale taky s trampíky, turisty a s fúrou dalších. Nakonec jsem vsadil na ten fakt, že v každém člověku, věk v tom nerozhoduje, zůstalo kus hravýho dítěte. Jen se musí vymyslet ta pravá a šmrncovní hra, která nedá šanci oběti mého seznamovacího pudu zahálet." "Ty deš na nás přímo vědecky," zazubil se Mad, "a co to vlastně hrajem?" "Dáme si oblíbenou hru přístavních povalečů, hrdinů divokého západu i noblesních démonů karetního stolku - POKR!" "Jenže to my neumíme!" zděsila se krásnější polovina karbaníků. "...a nemáme o co hrát," dodal Mad, "peníze ode mne nečekej!" "Jen žádnou malodušnost," uklidňoval hned Kruťák. "Vše vás naučím. Za pár desítek minut z vás budou karetní mistři - tak zvaní Velcí Hráči - a že nemáme o co hrát? Jak to? Každý má na sobě přece fúru šatstva no né?!" "No potěš," polknul Mad, "trenýrky nedám!"

"Přihazuju tkaničku od bot," zasípal s temným přízvukem v hlase Mad. "Cha chá, hošku" zajásala jeho protihráčka Božka, "tu už si vsadil minule! Teď naval ty trenýrky!!" "Zatra..., ty nedám! Balím to!" - "Zvyšuji!" děl s laxní apatií gentlemana v hlase Velký Hráč Kruťák, "Dlouho se mu nedařilo. Ale teď nás svlíká jednoho po druhým" - uvědomoval si Mad. "Je tajemnej jak pyramida. Hernajs, co v tý ruce může mít? Božka, ta tam má houby s vocem, tý sem tam nakouk. Jenom blafuje a sází na to, že má nejvíc šatstva. "Bankérko, poznačte si laskavě, že zvyšuji o nádražáckou čepici,

kleštičky a veškeré spodní prádlo," pravil obřadně a k Božce, která s ním jediná zůstala ve hře, vyzývavě Velký Hráč. Bankérka Růžena zaznamenala písemně vklad a oznámila s přiměřenou vážností v hlase, že sir Kruťák ráčil již vsadit veškeré ošacení své i to, které před tím vyhrál. Praktické svlékání se neprovádělo, neboť se všeobecně předpokládalo, že všechny svršky se stejně sejdou u jednoho výherce a ten s nimi naloží dle vlastního uvážení a pravidel čestné hry. "Mohl by sir Kruťák naznačit, kolik kusů spodního prádla vkládá do hry?" zajímala se živě lady Božena. "Bohužel," posmutněl tázaný, "pouze jeden." "Aha! Já tedy přiřazuji dva prsteny, blyštící se žlutým kovem a podprs... - teda, chtěla sem říct - a DVA !!! kusy spodního prádla!" zajásala jeho protihráčka. "Moment," vložil se do hry Mad, "nejsem si zcela jist při zběžném pohledu na lady Boženu, že bude schopna tohoto vkladu." Mad si uvědomil, že Kruťák už nebude mít možnost přihodit a dorovnat tak Božčin vklad a proto se ho alespoň takto v rámci mužné sounáležitosti zastal a pokusil se zpochybnit, co se zpochybnit dalo. Řada byla na Boženě. "Chápu!" pronesla mrazivě. "V rámci herní objektivitě se podvoluji a svůj vklad jsem ochotna demonstrovat veřejně." - a pomalu, pomalinku si začala rozepínat blůzku. "Ale paní kolegyně," zachrochtal omluvně sir Kruťák, "zastavte, prosím, toto trapné extempore. Skutečný Hráč se přesvědčovat nemusí. Já vám věřím! Nicméně nedoufejte, že jsem skončil. Opravdu Velký Hráč má vždycky ještě pod stolem kufr nabitý hromadou pseudolarovek!" - načež Kruťák vytáhl z kapsy peněženku. "Jéé, to neplatí! O peníze se přece nehraje!" Nechala se strhnout dramatickostí situace bankérka Růža. "Klid, lady," zašklebil se pobaveně Kruťák, "já přece nesázím peníze, ale věci, které mám v tuto chvíli při sobě - tedy ve shodě s regulami pravidel. Nuže - přiřazuji pět kovových věcí /což byly většinou desetníky a koruny/, jednu věc papírovou /poslední desetikoruna/ a konečně jednu věc koženou /vlastní peněženka!/" "Výborně, mistr Kruťák," rozlančil se mrzký púsměv na jinak spanilé líci lady Boženy, "bude mi potěšením vyhrát těchto vašich posledních pár babek. Já zvyšuji!!" - vytáhla ze záhadří drobnou dámskou peněženku a na stolek vysázela kromě oné peněženky pět stokorun a vytřepala jeden malý, ale nyní zatraceně potřebný pětník. Hle, jak i hodnota peněz může být najednou k neuvěření relativní.

"Karamba!!!" sesypala se hraná sebejistota Velkého Hráče jak domeček z karet. "A je to v troubě!" Podle Kruťákova zděšeného výrazu bylo zřejmé, že teď už opravdu nemá, čím by dorovnal stav sázek na stejnou hranici. "HURÁÁ!" rozvřeštěla se Božena, "já to vyhrála!!" "Mo... moment, moment - ještě ne!!" chytil Kruťák pod krkem poslední spásný nápad. "Ještě si můžu od někoho vypůjčit!! To se při hře běžně dělá, když má někdo tutovku v ruce a chybí mu jeden jediný vklad! Růžena už je úplně holá, ale Made, hernajs, lopě zbyly ty trenýrky! Puč mi je, ježišmarjá, ať tu nafoukanou bábu rozválím! Dej to sem! Naval je!!" - a Velký Hráč se začal zuřivě sápat po Madově zbytku spodního prádla. - "No, no, no, no!!! Tak dost!

Jen klid hochu." - pochopil Mad velkou šanci, kterou mu osud přímo ope do rukou. Všechny oči visely na něm. "Ale jo, pučím ti, co bych kamarádovi nepučil, že jo. Ale to víš, milánku, nebude to zadarmo," spustil sladounce. "Je ti velice dobře známo, jak jsem na tom zle. Skoro všechno semv bláhové vidině výhry ztratil, téměř o vše mě mé nerozumné mládí a hazard připravily. Jen ta jedna jistota! Ty moje trenčle mi zůstaly! A tak se mi, Kruťáčku, nesmíš divit, když sem teď stářím zmoudřel a budu za ně po tobě chtít TISÍCIPROCENTNÍ úrok!"

"Cožéé!!" vyvalil trýzněná světla Velký Hráč. "Kolik?! - Ty zatracenej lichváři!! Ty žide!! Ty darmožroute! - Ty že si kamarád?! Ty si jen zatuchlý bahno narvaný do šatů kamaráda!!" - a jeho kletby nebraly konce. Mad v klidu zvedl ruku jakoby se hlásil o slovo a počkal si, až se Kruťák vydovádí. Pak se opět ujal slova. "Ale, Kruťáčku, milánku, nenuť mě k tomu, abych stáhl zpět svou záchrannou ruku. Podívej, vyděláme na tom oba. Vždyť ty, člověče, vyhraješ vosrovskej balík! A já si z něho vezmu vlastně jen deset věcí. Za ty pučený trenýrky dostanu všechny svý svršky, těch je devět, no a pak si vyberu už jen jednu, jedinou věc. Něco has has vod Boženky nebo vod Růženky, víš. No - my se přeci dohodneme..." "I ty věrolomníku!" zatnula pěsti děvčata - avšak Velký Hráč se rozzářil: "Aha, to vlastně není tak špatnej nápad. Souhlasím! - A sázím Madovo spodní prádlo! Tak, a teď už konečně ukaž ten plebs, co máš v ruce, Božka!!" Kruťák mrštil pěticí doposud bedlivě strážných karet o stůl. Na nich se objevila postupka, zakončená esem. Z různých barev sice ale postupka! "Bravo," zajásal Mad, "Ty si vyhrál!!"

"Moment, pardi," zachovala neočekávaně klid lady Božena. "Já v těch kartách taky něco mám." "Jo - chá chá, dva svršky a dvě sedmy, s tím se můžeš jít klouzat!!" řičel vítězstvím opilý Mad. - "Ale kdež!" zazubila se sebejistě Hráčka Božena a počala po jedné vykládat na stůl své karty. První - sedma. Druhá - sedma. Třetí - sedma! Čtvrtá - POKR!!! - Na to bylo hodnou chvíli absolutní ticho, jen ujíždějící vlak počítal pražce. Pak se ozval nezřízený jekot ze dvou dívčích hrdel a Velká Hráčka Božena padla vysíleně do náručí své sparingpartnerky.

Hra, kterou Mad a Kruťák s Velkou Hráčkou Boženou sehráli, byla hrou čestnou. To značí, že výhry z takovéto hry jsou platné. Při odmítnutí jejich vyplacení by hráč dával všanc svou čest. - Po té, co Mad pokorně na kolenou poprosil, byly mu ponechány trenýrky. Kruťák dopadl hůř. Nahý průvodčí bez uniformy přece jen nemá onu patřičnou vážnost.

Karel Mad Koliáš

Vrátit se do dětských let
To bych chtěla
Nemít žádné starosti
Mít se stále kam vracet
Hrát si

Stavět z písku bábovičky
Vysoké věže z kostek
/dnes už bych je nebourala/
Vylézt si na náš strom
Cvrkat kuličky
/obehrála jsem i kluky/
pouštět draky
stavět sněhuláky
a ledové chatrče
/tam se tehdy spalo/
Před spaním poslouchat pohádky
ukolébavku
Moci se ukrýt v tatkově náruči
před vším špatným
/teď už to tak dobře nejde/
Po obědě si jít lehnout
a bez odmlouvání
Do školy chodit za kamarády
bylo jich tolik

A celý den snít o tom
co budu dělat
až budu velká
a nebudu muset dělat to
co teď...

Alena Tučimová

STRUNA

Struna. Stejný tón
a přece pro každého jinak zní.
Nebo jinak. Třeba zvon.
Jen jeden líder je ten poslední.

I láska je jak struna,
také pro každého jinak zní.
Ale přece jen je trochu jiná.
Zákeřnější. Zevšední.

Tak ptám se tě člověče, copak s tím?
Jsem tvoje velká láska?
A co když ti jednou zevšedním?
I ta nejlepší struna praská.
Tak prosím tě, s láskou opatrně!

Profesor

JAM SESSION

Až odezní poslední akord v zákulisí
Stáhneme oponu jen tak - na okraj
Potom až do rána budeme z jedný mísy
Vybírat BLUES jak vzácný jinotaj

ÚVODNÍ

Tak mne tu máte - vy Poseidoni lesních tůní
Zakletý dálky jsou váš talisman
Na našem nebi vyšlo novoluní
My potkali se u Brány všech Brán
Léta jsme stáli vždycky v cizím stínu
Ať to byl bluegrass nebo nivej folk
A trampská píseň? "Výpověď na hodinu"
Povídal pán a pátý pivo spol
Tak mne tu máte s domovenkou ticha
S ohníčky v očích a svatým nadšením
Počítám hvězdy - sudá nebo lichá
A touha bude vždy zvláštní znamení...

Juan

STĚSKÁNÍ

Už dlouho jsem nikde nebyl
a samotu беру jako nevlátní sestru,
už dlouho jsem koktejl rosy s duhou nepil
a netoulal se v děravém svetru.

Padá na mne přes čtyř stěn
- lisuje ze mne hořký nápoj s lesem,
vítr je v mé hlavě zabedněn
a já zatím obracím Ryvolovu desku.

Až jednou zase vyjdu
pod ochrany slunečních tětiv,
pyšný na tuláckou bídu
budu značit boty cestu jako dřív.

Oldřich Damborský - Roy

A NIC MI NESLIBUJ

Ležím tu, klidná a zjemnělá,
na sobě těžkou duchnu sněhu
u zrcadla sponky jív,
vedle postele hor
válejí se moje nedbalky
z cárů mlh.
A já se zase miluji
s tím mladíčkem,
který má rudé uši z červánků
a zatím ještě naplno milovat neumí
a po milování si zapálí cigaretu
z fabrických komínů.
A když poodstoupím
ke dveřím vesmíru
lekne se, že mu unikám,
já, Krajina,
a bude mi slibovat všechny
kopretiny Jara,
všechny slunečnice Léta
všechny zlaté lístky Podzimu.
Pak strhne mne k sobě
a bude mne líbat horce a divoce
a bude tvrdit, že se ze mne
nikdy neuzdraví
ten mladíček s blondatými vlásky
bude rozesmátý a šťastný,
a já mu odpovím:
"Blázínku, nic mi neslibuj,
do příští Zimy mne můžeš milovat
naplno.
Ten mladíček Slunce jen přikývne
a zjara se louka zazelená..."

Alena Tučimová

PLÁNĚ

Jsme tu
jednou provždy, ale odvolatelně.
Mezi naším zrozením
a smrtí se táhnou pláně Času
po nichž uhání
mustangové Smysluplnosti.

Někdy to dá práci
chytil jednoho do lasa
a zkrotit jej.
Naším lasem nechť je vůle,
jeho smyčkou nechť je cit.

Oldřich Damborský - Roy

HEUREKA

Ty mi voniaš
 Lúkou
 senóm
 zákrutami ciest
 belasým obzorom
 zákrutami veľkosti
 Machom
 lístím
 jarným púčkom
 rannou rosou
 zhrdzaveným kľúčom
 Tichou krásou usínajúceho slnka
 Tie vône
 poznám dôverne
 páchnem nimi na sto honov -
 A vraj láska prechádza cez žalúdok

HEDARDOVĚ KUAPKY

Od rána
 slzičky
 cinkali
 na kvietky
 na lúku
 na list z kalendára
 Je koniec mája
 láska sa rozmazala
 Teraz bude celých
 štyridsať dní
 smutných

HAZARDNĚ HRÁ

hral som vabank
 s diaľkou
 pretože nas rozdelila
 /prestrelené srdcové esí - kontry/
 v rukách už nemám tromf/

šachovnicou kráčať
 šťastím chcel spievať pieseň
 ale vždy na ťahu
 k nedoziernemu horizontu
 ma zahňala do úzkych časová tieseň
 Veže, Králi, Jazdci
 amorových šípov Strelci
 Dáma
 a Pešiak v poli
 ktorý práve dostal mat
 /túžby nie sú biele ani čierne/
 kocky sú hodené

Peter Košický - Sancho

***** P Í S M E N K A 9 1 *****
JSEM VÍC

Pomalu brouzdám
břečkou nesplněných snů.
Ztracené naděje pláče na šedivou zem
a v bílém světle mlhy ztrácí se den.
Jen nářek vran
do ticha zaznívá
a pokřivené Slunce kostnatou rukou mě hladí.
Stařeček na lavičce v parku vzpomíná na mládí.

Hlas věčné touhy
žene mě do neznáma.
Až tam, tam za městem v lesích poznám, co je - žít.
V zeleném ráji tuláků při tónech kytary mohu nerušeně snít.
Snít o tom, že svět
ještě není tak zlý.
O tom, že člověk člověka měl by mít rád,
že jeden - ze štěstí druhého - měl by se radovat...

někdo mě kopnul zpět
mezi betonové bloky.
Ne, pláč nezmůže nic v tomto šedivém městě šedivých lidí.
Pro svůj sen půjdu bouří, vichřicí, ať jiní - ne já - se
stydí.

Ať se stydí,
že neumějí žít.
Oni nevědí, co je to les, neznají tu krásnou hořkou vůni
stoletých borovic
A já - je lituji. Znáám les, jsem - byť i jen o maličko - víc.

ALE HLAVNĚ ON

S Ním se dívám
na hvězdy, slunce,
stromy.
S Ním lezu po skále.
S Ním pozoruji noční světla,
vrabce na chodníku,
poslouchám vítr.
S Ním vidím káně
na obloze.
S Ním piji z potoka v lese.
ON je mé druhé JÁ

Karin Šrámková

PÍSMENKA - dvouměsíčník trampské literatury. Vydává Klub
Maximalistů Kolín, reg.číslo 0320403389. Adresa redakce: Věra
Malátková Tábořská 12 560 02 Česká Třebová. Náklad 100
výtisků. Přetisk článků dovolen pouze se souhlasem autora.
Neprodejné. Objednávky poštou vyřizuje redakce.